

UJHELYI TIBOR

A Bükk tetején

Lovas szánnal a Bükk tetején,
Siklottunk a fagyott hó tetején.
Heten, mint a gonoszak,
Ittuk az ősz levét,
És élveztük a kékfrankos ízét.
Testünket átjárta a mámor,
Jókedvünket fokozta ez az egri bor.
Lovaink futottak, szánunk repült,
Az idő dalos szárnyon velünk repült,

Ma is siklanék
Kis szánnal a Bükk tetején,
Hulló hó fehérjén,
Két kis szürke erején.

De az idő tovaszállt,
A szán, ki tudja, hol száll,
A barátok is: a múlté már,
Messze, messze mind, messze jár.

Ha megfordulna az idő,
S a jelen a múltba jő,
Újra szállnánk,
Ott fenn a Bükk tetején.

Az álmaink

Feszülnek az álmok,
Mint a vitorlavászon,
Hideg szelek, ha fújnak,
Röpítik vágyaink.

Előbb ér partot tekintetünk,
Keresve a megváltó szigetet.
Fehér sziklák alatt,
Kikötve látja életünk.

Horgonyt vet magányunk,
A nesztelen hullámok
Tajtékja integet,
S mi megint csak álmodunk.

PC

Kerestem a világhálón,
Kerestem mindenhol,
Félév után elfeledve, a múltam magára hagyva,
Barátom, a PC megtalálta,
S észrevétlen magába zárta,
a dalokat, mik hullámverésként törtek rám,
Hetvenhatban az éteren át,
S dalolták az idő énekét
A világ peremén.

Válság

Könnyeink hígak,
Nem igaziak.
Felkel a nap, újabb szenvedés,
Láttam amint letaposták a vetést.
Pusztulás malma dolgozik,
Csörgőkígyó egy dalt játszik.
Motor berreg,
Az erő benne ég,
Az éj értelmetlenül alszik,
A reggel megint lopakodik,
Elcsent boldogság,
E jelen maga a válság.

Magára hagyott világ

Fonnyadt virágok az ablakban,
Sírnak a remények a házakban.
Magára hagyott világ,
Egy elfelejtett ország.
A lehetőség kapuja zárva,
Kulcsa elrozsdásodva.
Bérházak falán lefolyt az idő,
Nincs már meg a jövő,
Kivették kezükből a munkát,
Várják csendben a halált.
Komisz szelei fújnak
A régmúltnak,
Elhagyott boldogság,
Céltalan sorstalanság.
A megoldás késik,
A világ haragszik,
S imát rebegnek,
Bár istenben kételkednek,
Nem hiszik a hitet,
Az elveszett szeretetet.

Halott a koporsóban

Halott a koporsóban
Alszik moccanatlan,
Körötte koszorúk sora,
Virágárusok fonata,
Szalagsoros emlékezések,
Az emberek talán nem felednek,
Megmaradsz, ma még biztos,
De lehet, hogy holnaptól fejfád piszkos,
Nem ápolja senki kerted,
Csak egyetlen szeretted,

Kinek könnye őszinte,
S te magára hagyta örökre.
Halott a koporsóban
Alszik magányosan,
Felette angyal lebeg,
De nem látják a szemek,
Ahhoz hitük még kevés,
Istent soha sem keresték.
Halott a koporsóban,
Alszik puha ágyában,
Örökre búcsúzik,
Pedig a nap szikrázik,
Sírok közt a tavasz bujkál,
Virágok a ravatalnál,
Kiknek élete neked nyílik,
S most veled távozik.
Halott a koporsóban,
Alszik végtelen nyugalomban,
Mellette fáklya lángja,
Énekel a tűz halála,
Egy fellobbantott világ,
Fénye kormot szítál,
Melege jó lenne
A tél fagyos hidegében,
De e láng most rád vigyáz,
S a szívekben múló gyász.

A bor szeretete

De szeretnék borász lenni,
Egész nap a borral bíbelődni,
Látni a szőlőt, ahogy érik,
Hajlítani a vesszőt, ahogy illik.
Borász még nem vagyok,
Öreg koromra majd azzá válok,

Gyertyafénynél kínálok a bort,
Remélem, megérem azt a kort,
Eljő ez az igaz szerelem,
Mert a jó bort nagyon szeretem,
S tudatom mindenkivel,
Ezt tegye az én kedvesemmel,
Igyon sokat, de egészséggel,
És vigyázzon a mértékkel,

Jómagam néha a sulykot elvetem,
Más így soha ne tegyen,
Legyek intő példa a kóstolásban,
Hogy jusson a borból másnapra.

A csillag halála

Egy csillag halála,
Önemésztő, szupernova-magánya,
A szétrobbant múlt fröcskölő világa,
Mi egy ponttá zuhanva,
Teret és időt megbolygatva,
Szomszédjait magához vonzva,
Átüti világunk hálóját,
S felfalja csillagok millióját,
Utat nyit egy másik univerzumba,
S jelenünk átfolyik egy új dimenzióba.

***

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>